

Tình Thầy Trò...

Kiều về có nhớ Bá chăng?
Bá thì một dạ khăng khăng đợi Kiều!

Các bạn mình lớp 9P₁ và 9P₂ niên khóa 75-76 chắc hẳn không quên hai câu thơ này. Thuở đời này, học trò con nít mà dám làm mai cho Thầy Cô mình thì thiệt là... loạn. “Nhứt qui, nhì ma, thứ ba học trò”. Tại sao xếp hạng kỳ vậy? Bọn ma qui chỉ làm cho người ta ‘sợ thôi’ chứ dám học trò chúng tôi mà quậy thì các Thầy Cô cũ (miền Nam) chỉ biết thờ dài chứ ban giám hiệu mới (miền Bắc) thì giận đến điên người cho rằng chúng tôi phản động. Tuy chúng tôi phá phách nhưng thương Thầy Cô như Cha Mẹ. Nhân dịp đọc bài “Riêng Một Góc Trời” của cô Nguyễn thị Thu Hà trên website TQT, lời văn đậm tình của cô làm tôi không cảm lòng được nên ngồi viết lên vài hàng tâm sự về các Thầy của tôi cho vui đi niềm thương nhớ.

Chị em nhà tôi có duyên nợ với thầy Trần Ngọc Bá. Khởi đầu từ chuyện chị tôi học với thầy Bá ở trường Bán Công Đốc Bính Kiều – Cai Lậy. Ở đây Thầy có danh hiệu là Bá Cai Lậy, mà khi về dạy ở LaSan Đức Minh - Trần Quốc Tuấn ít ai biết đến ngoài tôi. Thoạt đầu nghe tôi gọi Nickname, Thấy hơi sợ, nhưng tôi nói chuyện riêng của Thầy ở đây chỉ một mình tôi biết và lại đập lên xác người khác để tiến thân là không có tôi.

Thầy trò tôi thân nhau lắm. Có nhiều đêm thầy Bá, Nguyễn văn Trung, và tôi ngồi uống café cả đêm ở quán cóc gần cầu Thị Nghè để tâm sự.

Thuyên chuyển qua trường Thiên Phước (sau đổi là Hai Bà Trưng), Thầy bị đổi từ dạy Văn qua dạy Toán làm Thầy hơi buồn. Với lý lịch mình, biết người, biết ta, Thầy đành chấp nhận. Ngồi viết những dòng chữ này mà tôi không cảm được nước mắt. Để giúp Thầy, tôi tổng hợp kiến thức học hỏi từ thầy Hồ văn Tịnh tới thầy Nguyễn Tiến Trí soạn ra giáo án Phương Trình bậc II thật tỉ mỉ vì phải có cái gì đặc biệt chứ dạy theo sách giáo khoa thì học sinh không “phê” và lại phải có nhiều mảnh khốe dạy các em thi lên cấp III. Nghĩ lại giúp Thầy mà cũng giúp mình, những năm đầu qua Mỹ, tôi kiếm com một thời gian cũng nhờ dạy Algebra II cho các em học sinh kém Toán. Ngày hôn lễ của Thầy mà không về chung vui được, mong Thầy tha thứ cho.

Ở đây xin được nói thêm về thầy Nguyễn Tiến Trí. Với tài của Thầy dạy ở Võ Bị Đà Lạt đã là một sự nhún nhường thế mà sau ngày 30-4-1975 phải về dạy ở TQT nung nấu qua ngày thì quả là “Rồng mắc cạn”. Bạn bè tôi sau này cứ a dua chạy theo thầy Cù An Hưng, Vũ Bảo Ấu để học thêm Toán, té a ở nhà mình có Phật mà cứ mãi mê đi chùa. Nhớ semester đầu tiên ở Orange Cost College, vì để dứt thời gian trước khi transfer, tôi hoàn tất 3 lớp Calculus I, II, III cùng một lúc được là nhờ ơn dạy dỗ của Thầy (có một vài sư huynh, sư tỷ qua đây học lại cũng lấy 3 lớp cùng một lúc như tôi và đều được “All A”, riêng tôi thì không).

Trở lại niên khoá 75-76 nửa nạc nửa mỡ này, có một sự việc đáng buồn xảy ra cho thầy Dậu. Số là lớp trưởng 9P₁ Nguyễn văn Sang hăng máu đứng ra làm cách mạng tổ thầy Dậu “hù học sinh”. (Cũng may lớp 9P₂ chúng tôi không tham dự để bây giờ không phải ân hận). Bị ban giám thị Giải Phóng kiểm điểm, Thầy bỏ dạy về nhà nghỉ luôn từ đó.

Chuyện có gì đâu, ngày xưa hễ chúng tôi phá là đương nhiên bị đòn, ngày nay vì không đánh đòn được, Thầy chỉ hơi lớn tiếng mà thôi. Sang ơi! Chơi phá Thầy Cô thì được chứ chơi thể này thì không nên trong hoàn cảnh đất nước vừa sụp đổ. Thương thầy Dậu quá! Tôi qua được hai lớp Piano I, II ở College nhẹ nhàng một phần cũng là nhờ công dạy dỗ nhạc lý của Thầy.

Trong các Thầy tôi đã học qua, thầy Lại Thế Hưng là bô trai nhất. Thầy có dáng dấp dong dong cao và nụ cười dễ mến. Chắc vì nhu cầu thiếu frère nên Thầy được dạy Pháp văn rồi sau đó mới trở qua dạy các môn khác. Hai nhân vật đặc biệt trong lớp Pháp văn năm lớp 6 mà tôi học với Thầy là cậu Lê Lai nói tiếng Tây như gió và người nữa đứng chót lớp là... kẻ viết bài này. Trước khi Thầy rời trường, có giới thiệu cô Vũ Chiêu Uyên vào dạy Sinh vật và sự việc cô Uyên giảng... trường làm điều đúng, mất hồn lữ học trò chúng tôi từ dạo đó.

Viết lại một kỷ niệm với thầy Lại Thế Hưng, nhân lúc thầy Hưng xoay lưng viết bảng, cậu Đạt (đen) lấy giấy liêng nhau chẳng may gây tiếng động, thầy Hưng quay lại không biết là ai nên quyết định ngưng dạy chờ đương sự tự thú. 15 phút trôi qua, chả ma nào dám nhận, tôi liều mạng xung phong đứng ra chịu tội. Tuy biết không phải đương sự nhưng Thầy vẫn đánh tôi 10 cây nát đít. Tôn chỉ của Thầy Cô mà: “Giết 1 nhà răn 100 họ”. Thế nhưng qua đó, tình thầy trò tôi thêm khấn khít.

Chắc hồi nhỏ lúc ăn thôi nôi, tôi bắt nhầm cái... búa, cho nên Ba tôi, theo chân mấy ông kẹ trong quân đội, cho tôi vào trường dòng vì ở đây các sư huynh áp dụng kỷ luật thép. Cũng chẳng nhớ tôi bắt đầu bị đòn từ hồi nào nhưng với những đao pháp của các thầy Phụng, thầy Thái, thầy Hưng, thầy Tịnh, và các frères thì tôi không quên.

Tử vi của tôi, cũng may 2 sao Tuế Phá và Thiên Hư nằm ở cung Thiên Di bị triệt cho nên tôi chỉ phá ngầm nhiều hơn xuất đầu lộ diện. Nói thẳng ra, ném đá dẫu tay thì không ai bằng tôi. Hễ ra đường là tôi nghịch, vô lớp tôi cũng nghịch, đi làm cũng nghịch luôn! Mấy chục cái máy may shop bà xã tôi, cái hư, chẳng cần thợ sửa hoặc maintenant, tôi thò tay vọc luôn, nếu sửa không xong đem... bỏ. Bà xã hỏi:

- Sao vậy mình?

Tôi mỉm cười trả lời gọn ơ:

- Bò lành sửa thành què, đi mua cái khác!

Tuy nhiên qua Mỹ này, đi học lại, tôi nên thân hơn, vả lại xứ sở tị nạn này đâu phải của mình mà quây. Sẵn đây viết lại một mẩu chuyện nhỏ về cách chơi của các học sinh xứ cờ Hoa này!

Chuyện xảy ra vào năm cuối của tôi tại Đại học USC, trước ngày giao đấu football giữa USC-UCLA. Sinh viên UCLA mượn helicopter bay trên đầu tượng đồng Tommy Trojan trường tôi và trút xuống... một thùng phi sơn đen. Ở Los Angeles, chuyện rivalry giữa USC – UCLA là chuyện xưa như trái đất nhưng chơi như thế này thì quả thật là đê đờ. Thế là từ đó về sau, một tuần trước khi có trận football USC-UCLA thì Tommy Trojan của trường tôi bị bao trùm kín mít.

Ở LaSan Đức Minh có một điệp viên 00... thấy, đó là thầy Huệ. Thầy luôn đeo cặp kính đen bất hủ cho nên khi Thầy coi phòng thi thì các bạn phải coi chừng, tuy đầu Thầy ngó

hướng đông nhưng cặp nhãn Thầy lại ngó hướng tây. Thiệt khổ cho đám bạn bè tôi đỡ không nổi tuyệt chiêu này của Thầy khi làm bài kiểm. Nhà Thầy ở hẻm sau của trường có cây khế ngọt mà chả có ma nào dám mon men tới phá. Có lần thi Lục Cá Nguyệt, tôi bị bí bài Hình học nên ma lạnh đem bài thi lên bàn gập Thầy gạch vài đường chứng minh láo là... đề sai! Thầy cú đầu tôi rồi vẽ sơ vài đường đạo pháp đả phá đề Hình học hóc búa của thầy Hồ văn Tịnh. Sau đó điểm thi Toán tôi được nhất lớp. Nhớ lại chuyện xưa, thật cảm ơn Thầy.

Tôi học với thầy Hà Quốc Long chuyện đời nhiều hơn học chữ. Thầy là giáo viên chủ nhiệm lớp 9P₂ của tôi niên khóa 74-75 sau ngày đổi đời. Có lẽ vì chúng tôi quậy quá nên Thầy thường xen lẫn vài câu chuyện đời trong lúc dạy để khuyên răn chúng tôi. Thầy có giọng nói trầm ấm dễ thu phục lòng người. Tuy Thầy có dáng vóc như thư sinh bề ngoài nhưng bên trong chứa đựng một thân thể đúc bằng xi-măng cốt sắt vì Thầy là học trò cưng của Sư Trường võ đường Sa Long Cương mà. Nhớ lại kỷ niệm Thầy trò mình và anh Tần du lịch 1 tháng ở Phan Rang mà hú hồn!

Trong tình trường, Thầy tôi tuy đẹp trai, khéo nói, văn võ song toàn nhưng tình duyên hơi muộn. Ở trường, Thầy có để ý một cô giáo nhưng hồi ơi! Hoa đã có chủ. Giờ em ở Mỹ mà Thầy còn ở lại quê nhà thiệt nhớ thương Thầy vô cùng.

Đầu tôi chỉ có vồn vẹn 250 GB memories cho nên chuyện buồn bỏ qua, chuyện vui giữ lại, nhưng những chuyện vui buồn với thầy Hưng, thầy Bá, thầy Long tôi đều nhớ hết. Đối với tôi, ngoài tình Thầy trò, các Thầy còn là những người anh cả đã gói ghém cho tôi nhiều kinh nghiệm quý báu để đủ bản lĩnh xông pha giữa cõi đời ô trọc này vì tôi rời mái ấm gia đình rất sớm khi tuổi đời chưa đầy 18.

Các bạn cũ thân mến,

Tuy đám học trò mình phá phách thật nhưng Tôn Sư Trọng Đạo, quý mến Thầy Cô thì chắc trong lòng mỗi học sinh mình ai ai cũng có, khác với nhau chỉ là duyên nợ nhiều hay ít mà thôi. Giờ đây ngồi đọc lại những dòng tâm tư các bạn viết về Thầy Cô trên website TQT của cô chủ tiệm Phi Oanh, thấy các bạn dù ở xứ lạ quê người mà vẫn biết trân quý và phát triển tình Thầy, Cô, học trò thiệt quý lắm thay!

Cháo phôi, Thầy Cô mời mọc bán,
Ân tình, chữ nghĩa mấy ai mua?!

Viết vào ngày Sinh nhật
Temecula 10-02-2009
Ngô Thành Sang